

PHẦN 4

- Anh đừng tưởng cô nói cứng là tôi sợ nhé. Chuyện của hai người tôi biết hết rồi.

- Cô biết được gì? Cô nói đi!

- Hừm! Hai người làm thì phải tự biết lấy.

- Cô có biết tội làm mất danh dự người khác bị tù bao nhiêu năm không?

- Anh định hù tôi hả?

- Tôi chẳng rảnh làm việc đó. Tôi là tổng giám đốc công ty này, nên tôi không muốn nội bộ bị xáo trộn vì những người ăn không ngồi rồi. Đối với những người đó, tôi sẵn sàng cho nghỉ việc.

Vân Mai tái mặt. Nhìn vẻ mặt anh có lẽ là anh đang nói thật. Hơi ngán, Vân Mai rụt cổ:

- Tôi chỉ muốn nhắc nhở một số người thôi.

- Chỉ có vậy thôi à? Hết chuyện rồi chứ? Cô ra ngoài đi. Tôi còn phải làm việc.

Vân Mai ảm ức. Cô nện gót đi ra. Trình Nam lắc đầu. Nếu không nể tình Lê Thuyên thì anh đã cho Vân Mai nghỉ việc lâu rồi.

Quá đáng thật!

Buổi tối, Lê Thuyên về nhà. Cô giật mình khi thấy Võ Kiệt vẫn còn thức. Anh ngồi bên bàn vi tính, mắt hướng về phía cô nhưng không nói câu nào.

Đã gần mười hai giờ mà thức đợi cô, chứng tỏ có điều gì không ổn. Thấy gương mặt lạnh như băng tan của anh, Lê Thuyên giật mình. Cô lẳng lặng đi rồi vào phòng tắm.

Khoảng mười lăm phút sau sau, Lê Thuyên mới lộ đầu ra khỏi phòng tắm. Cô giật bắn người khi thấy Võ Kiệt đang đứng chắn ngang cửa.

- Anh làm gì vậy?

Mắt Võ Kiệt ngầu đến đáng sợ, giọng anh đanh lại:

- Tại sao càng lúc em càng quá đáng vậy hả?

Lệ Thuyền ngo ngác:

- Anh muốn nói gì?

Vỹ Kiệt kéo tay cô rồi đẩy mạnh xuống giường. Hành động thô bạo của anh làm Thuyền muốn nổi điên lên, cố quát:

- Anh đang làm trò gì vậy hả?

- Câu này anh hỏi em mới phải.

- Em có làm trò gì đâu. Tự dưng sao anh lại nặng tay với em chứ?

- Hừm! Em không làm gì ư? Em nói đi! Từ chiều đến giờ em đi đâu?

Lệ Thuyền tỉnh bơ:

- Em bận việc.

- Việc gì đến gần mười hai giờ hả?

Lệ Thuyền nhíu mày:

- Anh nghi ngờ em?

- Chẳng lẽ anh phải tin em.

- Anh đừng có quá đáng đó. Sao anh cứ nghi ngờ bậy bạ hoài vậy?

- Bậy bạ ư? Lúc chiều em đã đi với Trình Nam. Em đừng tưởng anh không biết gì hết.

- Được! vậy anh nói đi, anh đã biết những gì?

Vỹ Kiệt nhìn cô hừng hực.

- Em còn hỏi đánh đổ anh? Em xem anh là gì đây?

- Rõ ràng là anh không biết rõ về em và Trình Nam, cứ hễ thấy em và anh ấy đi chung là anh lại nổi cơn ghen. Có bao giờ anh tìm hiểu mối quan hệ của em và Trình Nam chưa?

- Hừm! Em còn muốn anh phải tìm hiểu nữa ư? Em nói đi, lúc chiều em và hẳn đã đi đâu.

- Em và anh ấy bàn việc:

- Việc ư? Lúc nào cũng việc. Em xem anh là thằng ngốc chắc.

- Anh thông minh lắm chứ nhưng chỉ thông minh theo suy nghĩ của riêng mình thôi.

Vỹ Kiệt bực bội kinh khủng. Anh chiếu cho cô cái nhìn nảy lửa:

- Em đừng có lảng chuyện, nó không che giấu được việc làm của em đâu.

Lệ Thuyên nổi điên lên, cô lớn tiếng

- Sao anh cứ nghĩ xấu cho em hoài vậy hả? Em đi gặp Trình Nam là vì ai đây? Cũng vì Vân Mai em gái anh thôi.

- Vân Mai? Nó có liên quan gì đến chuyện này?

- Anh có quan tâm đâu mà biết. Vân Mai có ưa gì em đâu. Gần đây hai chị em lại xung đột vì chuyện vai diễn. Trình Nam và, các anh trong đoàn phim xem xét thấy em có khả năng thành công nhiều hơn Vân Mai nên chọn em. Em đã cố từ chối nhưng bổng phận của một nhân viên cấp dưới của em làm sao dám chống đối. Vân Mai chẳng chịu hiểu cho em. Nó cũng hoang đường như anh, cứ nghĩ em và Trình Nam có quan hệ mờ ám nên cứ mãi gây chuyện và xích mích với cả Trình Nam.

Hôm qua, em vô tình nghe được cuộc nói chuyện của anh ấy và một nhân viên trong công ty là sẽ cho Vân Mai nghỉ việc vì cô ấy có những hành vi và lời lẽ không tốt với đồng nghiệp.

- Lúc chiều, em đến năn nỉ anh ấy giúp Vân Mai nhưng anh ấy bận quay phim. Thế là em phải đợi đến giờ này để anh ấy thấy sự thành tâm của em mà không đuổi việc Vân Mai.

- Thế mọi chuyện thế nào rồi?

- Trình Nam bảo anh ấy chỉ muốn rảnh rỗi thôi. Anh cũng biết tụi em là người của công chúng, nếu Vân Mai cố tình nói bậy bạ với báo chí thì sao chứ. Lần này anh Nam chịu thua thứ cho Vân Mai là may mắn lắm đấy.

- Nói rõ mọi chuyện cho Vỹ Kiệt biết tự dưng Lệ Thuyên thấy nhẹ nhõm. Riêng Vỹ Kiệt, anh lại thầy hỏi hận vì đã trách lầm Lệ Thuyên. Lại còn rất nhiều lần nữa. Anh đúng là đáng trách mà.

- Đột nhiên Vỹ Kiệt ôm chặt cô vào lòng.

Anh hơi cúi xuống cho hai bờ môi chạm khẽ vào nhau. Giọng anh êm đềm:

- Anh xin lỗi!

Lệ Thuyên mặc dù không giận anh nhiều lắm vì cô biết anh ghen cũng vì yêu cô thôi, nhưng cô cũng không thể dễ dãi được: Cô hờn dỗi:

- Chẳng phải anh luôn nghi ngờ người ta sao?
- Anh xin lỗi! Anh đâu biết người ta của anh lại hy sinh nhiều đến vậy đâu.
- Anh suốt ngày chỉ biết nghĩ xấu cho em thôi.
- Anh biết lỗi rồi. Anh đáng trách. Em muốn trút giận thế nào?

Lệ Thuyền trêu:

- Anh cho em cắn một cái em mới chịu.

Vỹ Kiệt tinh quái:

- Được. Anh có hai chỗ hy sinh cho em cắn. Một là...môi. Hai là ...má. Em chọn chỗ nào.

Lệ Thuyền nguýt anh:

- Anh khôn vừa thôi.
- Em không chọn được à? Vậy để anh chọn giúp cho. Đầu tiên là em hôn lên má . Sau đó chuyển sang... môi:

Toàn thân Lệ Thuyền nghe tê rần. Vỹ Kiệt lúc nào cũng vậy, anh cứ nói mọi chuyện huych toẹt ra mà chẳng có chút ngưng ngừng. Anh làm cô mắc cỡ chết đi được. Búng mũi anh, cô nói:

- Xí! Hồng ai mà thèm. Người gì chơi khôn, chọn kiểu phạt khôn quá trời.

Vỹ Kiệt trợn mắt:

- Như vậy là khôn ư? Em có biết bị hôn là khổ lắm không?
- Có gì mà khổ?
- Theo em thì bị hôn dễ chịu lắm à?
- Đúng vậy. Có gì đâu mà khổ.

Vỹ Kiệt tinh quái:

- Vậy anh sẽ hôn em. He he... Sụp bẫy rồi nhé nhóc.

Lệ Thuyền nhướng mắt. Cô kịp hiểu ra mọi chuyện thì môi cô đã bị khoá chặt mất rồi. Nụ hôn bất ngờ nhưng mãnh liệt, cháy bỏng của đôi lứa đã là của nhau.

Buổi sáng, Võ Kiệt nằm sấp, hai tay chống cằm. Anh đang nằm ngắm vợ yêu dấu. Lúc cô ngủ trông cứ như thiên thần mùa xuân. Đúng là một người mẫu chuyên nghiệp, hèn gì mà cô được công chúng yêu thích. Cô đẹp từ gương mặt đến dáng hình, nếu cô đăng ký trong trong các cuộc thi hoa hậu thế nào cũng đoạt giải cho xem.

Võ Kiệt chột hôn nhẹ lên trán Lệ Thuyên. Anh trầm nghĩ:

- Nếu cô chịu sinh một đứa con thì chẳng phải cả nhà sẽ vui vẻ hơn sao?

Nghĩ thế, Võ Kiệt áp môi mình vào môi cô. Anh rất thích đánh thức kiểu này.

Lệ Thuyên cất giọng ngái ngủ:

- Anh yêu! Em muốn ngủ

- Em dậy đi. Anh có chuyện quan trọng muốn nói nè.

- Có chuyện gì thì lát nói đi. Em đang ngủ mà:

- Dậy đi! Ngoan nào cục cưng!

Lệ Thuyên bá cổ anh, cô nũng nịu:

- Có chuyện gì vậy?

Võ Kiệt âu yếm. Anh rít nhỏ bên tai cô:

- Mình có baby nha em!

Lệ Thuyên dẫu môi:

- Lại nữa! Em đã bảo là bây giờ chưa phải lúc mà.

- Nghe anh nói đi Thuyên.

Lệ Thuyên ngồi nhồm dậy. Cô bịt hai tai lại:

- Anh đừng nói, em không muốn nghe.

- Chuyện này rất quan trọng

- Nhưng em chưa muốn nghe.

Võ Kiệt nghiêm nghị:

- Em sao thế? Phụ nữ lấy chồng thì phải sinh con cho chồng. Anh thấy mọi phụ nữ khác đều muốn sinh con, tại sao em lại thế này?

- Họ là họ. Em là em.

- Cũng đều là phụ nữ thôi.

- Nhưng em là người mẫu. Nếu sinh con em sẽ mất đi vóc dáng.

- Chuyện này quan trọng với em hơn chuyện sinh con cho anh à?

Lệ Thuyền nhăn nhó. Cô cảm thấy bức bối khi bị khủng bố như vậy. Cô đã bảo là hai năm nữa. Đâu phải cô không thích có baby nhưng giờ chưa phải lúc. Sao Vỹ Kiệt không chịu hiểu mà thông cảm cho cô?

Lệ Thuyền bùng thụng:

- Sao anh lại làm khó em hoài vậy?

Giữ mặt cô trong tay mình, anh nói:

- Đừng nghĩ anh làm khó em. Anh chỉ muốn sống cuộc sống chúng ta có ý nghĩa thêm thôi.

- Nhưng mà....

- Em đừng cãi! Thật sự anh rất muốn em là người phụ nữ của gia đình. Em phải sinh con.

Lệ Thuyền hét lên:

- Sao tự dưng anh trở nên độc đoán vậy?

Vỹ Kiệt lạnh lùng:

- Em muốn nghĩ anh thế nào thì nghĩ. Anh nói rồi, anh muốn có một đứa con. Anh muốn có một mái ấm gia đình theo đúng nghĩa.

- Anh không thấy cuộc sống hiện tại của chúng ta là rất tốt sao?

- Anh muốn được tốt hơn.

- Nhưng em chưa muốn sinh con.

Em đừng cố bướng nữa. Em phải nghĩ việc sinh con là trách nhiệm, là bổn phận của mình.

Lệ Thuyền cau có đến bức dọc:

- Sao hết mẹ rồi đến anh ai cũng ép em hoài vậy? Mọi người có nghĩ đến cảm nhận của em không?

- Anh thiết nghĩ đây là chuyện tốt. Chỉ có em là lạ lùng tránh né thôi.

- Anh không phải là em, làm sao anh hiểu được.

- Anh cũng rất muốn là em để biết lý do vì sao em chống đối.

Tâm tư Lê Thuýên xao động ghê ghớm. Trước đây dù cho mẹ chồng tra tấn tư tưởng nhưng cũng có anh bên vực. Bây giờ anh cũng như mẹ rồi. Cô bỗng nghe chệnh choáng, lao đao.

Cô cất giọng buồn xo:

- Anh đừng ép em mà.

Vỹ Kiệt nghiêm nghị đến lạnh lùng:

- Anh đã quyết định rồi, em phải sinh con!

- Nhưng em không muốn.

- Em không có quyền cãi đâu. Đây là trách nhiệm của em.

Lê Thuýên làm dữ:

- Anh đừng có quá đáng.

- Anh là chồng. Lời của anh, em phải nghe.

- Anh giữ giọng gia trưởng ra với em sao?

- Ừ!

Lê Thuýên cũng chẳng vừa. Nếu anh nói nhỏ nhẹ, cô còn có thể suy nghĩ lại. Đằng này, anh lớn tiếng với cô, muốn ép uống cô. Anh quá đáng lắm. Nếu đã vậy thì anh đừng hòng cô chấp nhận.

Lê Thuýên cương quyết. Cô hùng hổ:

- Em nhất quyết không sinh con.

- Em dám cãi sao?

- Phải?

- Em đừng ép anh dùng biện pháp mạnh đấy.

- Mẹ dọa em. Anh cũng dọa em. Em nghe đầy tai rồi. Anh muốn làm gì thì làm đi, em chẳng sợ.

- Em....

- Nếu em không sinh con thì mẹ cưới vợ khác cho anh chứ gì. Được, anh nghe lời mẹ đi.

- Lê Thuyên!

Vỹ Kiệt hét lớn làm Lê Thuyên giật mình run bầy bầy. Anh chiếu cho cô ánh mắt nhìn hoả tiễn. Anh muốn đốt cháy cô chắc. Nhìn anh cô cũng có vẻ ngán. Cô cố nói:

- Anh phải trọng ý kiến của em chứ. Chuyện gì em cũng phải nghe theo anh sao?

- Em nói đi! Chuyện anh bảo em làm đúng hay sai?

- Cũng có phần đúng. Cũng có phần sai.

- Sai chỗ nào? Em nói đi!

- Anh không tôn trọng em.

- Tôn trọng em là để em muốn làm gì thì làm à?

Lê Thuyên trề môi:

- Em có nói vậy đâu.

Vỹ Kiệt khoác tay, giọng anh dứt khoát:

- Không nói nhiều nữa, anh cho em ba ngày để suy nghĩ. Em phải sinh con.

- Không có ba ngày hay bốn ngày gì hết. Em đã nói là em không muốn sinh con. Nếu anh muốn thì...anh sinh đi

- Em....

Lê Thuyên lè lưỡi cô đi nhanh vào phòng vệ sinh. Cô mà đứng đây cãi với anh thế nào lát nữa cũng bị ăn đòn hà.

Vỹ Kiệt nói lớn:

- Em có giỏi thì tắm hết nước trong đó luôn đi.

- Hứ! Khi nào anh chịu im thì em mới ra.

Vỹ Kiệt lắc đầu. Chẳng lẽ anh chịu thua cô sao? Đúng là cô vợ bướng bỉnh không thể tả. Cô làm anh điên đầu chứ chẳng chơi.

Nhà hàng” Những người bạn”.

Lệ Thuyên cùng đám bạn hí hồ chuyện trò. Lệ Thuyên vừa hoàn thành bộ phim đầu tay nên có chút hưng phấn. Hôm nay, cô có ý tốt khao cả nhóm.

Huỳnh Thi hí hửng:

- Hôm nay chị Cả lo châu này. Tụi mình phải ăn hết mình nha. Có no cũng phải ráng nhét vào bụng để chị Cả thấy mình có thành ý.

Lệ Thuyên liếc mắt. Mấy đứa này quý

Lắm. Được dịp là tụi nó tấn công cô tới tấp. Hừ! Cái danh ”chị Cả” mà cả bọn phong tặng chẳng có ý tốt đâu. Đi đâu, ăn gì cũng vậy tụi nó đều nạnh hẹ và gọi tiếng "chị Cả" để Lệ Thuyên phải khao.

Lệ Thuyên lắc đầu, cô đùa:

- O! Hôm nay tụi bây dùng thoải mái đi. Chị Cả bây chẳng có mang theo tiền.

- Hả!

Cả đám mở to mắt nhìn cồ. Lệ Thuyên phì cười:

- Nhưng không sao, ta sẽ ở lại rửa chén để tụi bây được ngon miệng.

Huỳnh Thi vờ nhăn mặt:

- Trời! Nếu vậy thì tội cho chị Cả quá.

Nhã Huệ chen vào:

- Cũng tội nghiệp thật. Nhưng chị Cả có thành ý thì tụi này cũng không dám cãi.

- Chị rửa chén vui vẻ nha.

- Trời!

Lệ Thuyền lắc đầu:

- Tụi bây đúng là những đứa bạn tốt mà.

- Ủ! Đúng rồi. Bạn tốt mà. Chúng ta có phước cùng hưởng, có nạn mình chị Cả chịu hết.

- Cả đám lại ủa cười vang. Lệ Thuyền bó tay với đám quỷ này luôn.

Huỳnh Thi chợt dừng lại tay. Cô đưa tay lên miệng ra hiệu cho mọi người im lặng.

Lệ Thuyền nhăn nhó:

- Bày trò gì nữa vậy nhỏ?

- Huỳnh Thi tỏ vẻ quang trọng:

- Đại bàng “xuất hiện”

- Nhìn kia! Chồng mi đó!

Lệ Thuyền quay lại theo hướng Huỳnh Thi. Cô cau mày khi thấy Võ Kiệt và cô thư ký đang tình tứ bước vào nhà hàng. Anh còn ga-lăng kéo ghế cho cô ngồi nữa

Đám bạn cô bắt đầu bàn tán:

- Anh Kiệt sao lại đi chung với cô gái khác vậy?

- Lại còn tình tứ nữa.

- Đúng rồi! Trông họ rất vui vẻ.

- Sao kỳ vậy ta?

- Ôi! Anh Kiệt bánh trai như thế có nhiều cô đeo cũng đúng thôi.

Một người trong nhóm lại nói:

- Không phải đâu! Ta thấy anh Kiệt chủ động không hà.

Huỳnh Thi thều thào khều vai Lệ Thuyền:

- Nè! Sao mi ngồi tĩnh bơ vậy? Ông xã mi đang bày trò mèo mở kia

- Mèo mở cái đầu mi! Đó là Vy thư ký của anh ấy.

- Thư ký hả? Thư ký mà được ông chủ chăm nom chu đáo vậy à? Mi đúng là thánh mới không ghen đấy.

Ai bảo là cô không ghen? Trong lòng cô đang dậy sóng đây nè. Hừm! Vỹ Kiệt này cũng quá lắm! Hôm nay bày đặt có mấy vụ này nữa. Nếu không vì sợ mất mặt thì cô đã lại đó cho cả hai một bài học rồi.

Tuy rất bực nhưng Lệ Thuyên vẫn tỏ ra vui vẻ:

- Ta có là thánh nhân gì đâu? Hai người đó đi làm việc đó. Tụi bây nhiều chuyện quá.

- Làm việc ở nhà hàng hả?

Lệ Thuyên nói bừa:

- Anh Kiệt kinh doanh nước hoa mà. Lúc sáng, anh bảo cùng Vy quan sát thị trường rồi ăn cơm trưa cùng cô ấy luôn. Vì vậy mà ta rủ tụi bây đi chơi với ta nè.

- A! Thì ra tụi này là vật thể thân.

Nhã Huệ lẩn tới:

- Vậy tụi mình phải cố nuốt hết thức ăn vào bụng mới xứng đáng cho việc làm người thể thân.

- Tụi bây muốn nuốt bao nhiêu cũng được. Ta đãi hết.

- Dĩ nhiên là vậy rồi. Chị Cả lúc nào cũng rất sáng khoái

Huỳnh Thị chợt đề nghị:

- Hay mình rủ anh Kiệt qua đây ngồi cùng chung đi.

- Ủ! Ý này hay đấy.

Lệ Thuyên can ngăn:

- Thôi. Tụi bây đừng có quậy. Anh Kiệt bận nhiều việc lắm. Dùng cơm xong là anh ấy phải làm việc đây.

- Vậy à!

- Nếu tụi bây muốn quậy thì đợi bữa khác đi.

Huỳnh Thi đồng tình:

- Vậy bữa nào tụi này kéo nhau lên nhà mi quậy một bữa.

Lệ Thuyền ờ ờ:

- Ừ!

Huỳnh Thi lại đề nghị:

- Hay để tụi ta qua đó chào anh ấy một tiếng nha. Gặp chồng của chị Cả mà không chào hỏi thì kỳ lắm.

- Thôi đi! Anh ấy đâu có thấy tụi bây. Mi ngồi xuống đi, đừng có quấy rối nữa.

- Trời! Mi có cần bệnh chồng dữ vậy không.

- Anh ấy không rảnh tiếp mi đâu. Mi đừng làm Honey của ta khó xử mà.

-Trời! Coi bả gọi chồng là Honey kìa. Nghe ngọt muốn chết.

- Kệ ta! Mi có chồng không mà nói.

- Còn chảnh nữa kìa!

Nhã Huệ chọt chen vào, cô làm ra vẻ nghiêm chỉnh:

- Nè, hai bạn ơi Mình có chuyện quan trọng nè!

- Chuyện gì?

- À! Như các bạn đã biết, chúng ta đến đây là để dùng cơm trưa, đúng không?

Huỳnh Thi gật đầu:

- Đúng rồi.

Vậy mà từ nãy giờ cái miệng của tụi này chưa được hoạt động mà cái tai thì nghe đến đây rồi. Khi nào chúng ta mới bắt đầu xơi cơm được vậy?

- Con quý! Muốn ăn thì nói thẳng ra đi. Cứ lòng vòng, thấy ghét.

- Ta cũng muốn nói nhưng mi có cho ta cơ hội đâu.

- Ta nói chuyện với Lệ Thuyền chứ bộ.

- Ừ! Cái miệng bí bo bí bô như đài phát thanh vậy, con trai nó chẳng ưa.

Huỳnh Thi trề môi:

- Không ưa thì mặc tụi nó..
- Tụi con trai mà không ưa thì chứng tỏ mi bị... ế rồi đó.
- Cái gì?
- Coi chừng sau này mi là 'chương môn phái Nga Mi" đó với cái tên Huỳnh Thi sư phụ.

- Trời đất!

Cả đám cười nghiêng ngả. Huỳnh Thi nhăn nhó:

- Nếu ta mà là sư phụ thì mi sẽ là đại đệ tử đây
- Cám ơn. Ta không dám nhận đâu.
- Con quý! Miệng mi thú vị hoặc hà. Nói ra câu nào là ưa hông nói câu đó.
- Vậy mới vừa với mi.

Cả đám cứ tranh luận sôi nổi mà Lệ Thuyên có nghe thấy gì đâu. Cô đâu còn tâm trí nữa.

Buổi tối, đợi anh vừa vào phòng, Lệ Thuyên đã ném cho anh cái nhìn như thiêu đốt.

Cô nghiêng ngàm:

- Anh chịu về rồi à?

Vỹ Kiệt nhú mày:

- Em có chuyện muốn nói với anh à?

-Anh còn hỏi!

- Thật ra là có chuyện gì?

Cái cách hờ hững như chẳng có chuyện gì của anh làm cô muốn điên lên được. Cô rít giọng.

- Em hỏi anh, anh đã có vợ mà tình tứ với cô gái khác là sao?
- Em nói cái gì vậy?
- Anh đừng có giả vờ như không cô chuyện gì. Em không có mù đâu.
- Em làm anh thấy quạu rồi đấy. Có chuyện gì em cứ nói thẳng ra đi.
- Con giận nổi lên như sóng tràn bờ khiến Lệ Thuyền càng như nổi điên lên.
- Anh nói đi! Anh vui vẻ với con Vy là sao hả? Anh có còn xem tôi là vợ không? .
- Vy? Em ghen với cô ấy à?
- Tôi chẳng ghen gì cả. Tôi thấy tức vì anh chẳng xem tôi ra gì thôi.
- Sao em hoang đường quá vậy? Anh và Vy có gì đâu mà em lại nổi giận.
- Không có gì à? Anh tưởng tôi là con nít lên ba chắc.
- Vỹ Kiệt bực bội:
- Tự dưng sao em lại kiếm chuyện chứ?
- Anh muốn tôi phải im lặng khi thấy anh tình tứ với người khác ư? Tôi không phải thần thánh. Tôi không làm điều đó được đâu.
- Tự dưng lại nổi cáu rồi nói bậy bạ. Em làm anh chẳng hiểu gì cả.
- Cô cất giọng vừa gằn vừa lạnh giá:
- Anh muốn thay lòng ư?
- Im lặng một chút, anh nhìn cô một cách kinh ngạc. Tự dưng cô làm âm cả lên trong khi anh chẳng biết gì cả. Thật hết nói nổi:
- Vỹ Kiệt cố tình. Anh ngồi xuống cạnh cô. Anh dịu giọng:
- Em hiểu lầm anh và Vy phải không?
- Lệ Thuyền hùng hổ:
- Anh và cô ta tình tứ vào nhà hàng mà bảo là tôi hiểu lầm ư? Anh ân cần chu

đáo chăm sóc cho cô ta. Anh bảo tôi hiểu làm thế nào đây?

Vỹ Kiệt chép miệng:

- Chuyện có vậy mà em làm âm lên đấy à?

- Chẳng lẽ anh cho chuyện đó là nhỏ.

- Đúng vậy.

- Anh...

- Em cũng biết Vy là thư ký đặc lực của anh. Cả tháng nay cô ấy lo cho lô hàng nước hoa xuất khẩu sang Pháp. Cô ấy rất tận tâm với công việc. Hôm nay công việc hoàn thành, anh đãi cô ấy một chiều có gì là sai.

- Anh thương cho cô ấy không sai nhưng có cần phải tình tứ đến vậy không?

- Tình tứ gì đâu? Đi chung với phái nữ thì anh phải ga-lăng một chút chứ. Dù gì anh cũng là một tổng giám đốc lừng danh mà.

Anh nói nghe có vẻ thuyết phục lắm nhưng Lê Thuyên chẳng mấy tin tưởng đâu. Ở gần một cô thư ký xinh đẹp như vậy có dám chắc anh chẳng có chút rung động chứ.

- Anh lạnh lùng với cô tôi qua. Vậy mà sáng nay, anh lại vui vẻ với người khác. Anh bảo cô phải vui phải nhin ư? Quá đáng thật!

- Lê Thuyên chau mày:

- Tôi biết rồi. Vậy tôi không muốn sinh con cho anh nên anh muốn thay lòng chứ gì?

- Em nói lạc đi đâu vậy Thuyên?

- Tôi nói đúng ý anh rồi chứ gì?

- Hoang đường không thể tưởng! Em dẹp ngay cái ý điên rồ đó đi.

- Điên à? Tôi thì thấy mình nói rất đúng.

- Em lúc nào mà không cho mình là đúng.

- Hừm! Nếu anh muốn có con thì đi mà có con với cô Vy đó đi. Tôi mở đường cho anh đây.

- Quá đáng!

- Chẳng phải anh rất muốn vậy sao?

- Vỹ Kiệt nổi cáu. Càng lúc Lê Thuyên càng quá đáng. Chuyện cò ghen thì anh có thể chấp nhận, nhưng đến mức quá đáng như vậy thì không thể tha thứ được. Cô nghĩ anh thế nào mà nói như vậy chứ.

Vỹ Kiệt nhìn xoáy vào mắt Lê Thuyên với tia nhìn sắc lạnh.

- Nếu em còn suy nghĩ bậy bạ thì đừng có trách anh.

- Tôi vẫn nghĩ thì sao? Chẳng phải anh rất muốn như vậy à?

Không kiềm chế được nữa, Vỹ Kiệt lớn tiếng:

- Được. Nếu em đã nói như vậy thì anh sẽ làm cho em thấy. Em đừng trách anh.

Lê Thuyên cười khan:

- Anh chịu thừa nhận rồi à?

- Phải nếu em không sinh con thì anh sẽ cưới vợ khác. Em chọn đi.

Lê Thuyên chột nhăm nghiền hai mắt. Cô nghe tim mình vụn vỡ. Trong lòng cô

chất ngất nổi đốn đau. Đã quá rõ ràng rồi còn gì anh đã thừa nhận. Chỉ vì cô không

chịu sinh con mà anh cưới người khác ư?

Chỉ nghĩ đến đây thôi, Lê Thuyên đã nghe tim mình nhỏ máu. Cô nhìn anh đây

căm hờn:

- Anh đã có quyết định rồi thì tôi còn lựa chọn gì nữa. Anh muốn sao thì tùy anh.

Vỹ Kiệt xớ rớ. Anh không ngờ Lê Thuyên chặt lòng hơn anh nghĩ. Cô bướng bỉnh không thể tưởng. Một câu níu kéo cô cũng không nói ra. Lần này anh liều thật rồi.

Vỹ Kiệt lạnh lùng:

- Có phải em đang cần sự tự do không?

Lệ Thuyền không hiểu rõ câu hỏi ẩn ý của Võ Kiệt nên cô gật đầu bừa:

- Đúng vậy.

Võ Kiệt nhún vai:

- Như vậy thì quá rõ! Anh tôn trọng em.

Nói dứt câu, anh lao ra ngoài như một cơn lốc. Lệ Thuyền chỉ còn biết ngồi quy xuống giường mặc cho bao nhiêu nước mắt tuôn rơi.

Đã ba ngày Võ Kiệt không về nhà ngủ, anh làm Lệ Thuyền lo đến héo hắt. Anh cô cần tàn nhẫn với cô vậy không? Anh bỏ cô thật sao? Anh cưới một cô gái thay thế cô thật à? Tình cảm bao nhiêu năm của cô và anh dễ dàng tan biến vậy sao.

Lệ Thuyền cố kìm lại tiếng nấc khởi bật ra nhưng sao nước mắt vẫn rơi dài không gì ngăn cản nổi. Toàn thân cô tê tái, rưng rờ.

Cốc, cốc, cốc....

Có tiếng gõ cửa. Lệ Thuyền lau nhanh dòng nước mắt:

- Ai vậy?

- Ta đây.

Là bà Thu. Cô lại mở cửa cho bà rồi lại ngồi xuống giường.

- Có chuyện gì không mẹ?

Bà Thu khoan thai ngồi trên chiếc ghế cạnh bàn vi tính. Bà cất giọng thật trầm:

- Hai đứa xảy ra xung đột phải không?

Lệ Thuyền chỉ gật đầu chứ không nói.

Bà Thu cố tình:

- Con buồn làm gì chứ? Con trai là vậy đó yêu một thời gian rồi thấy chán hà. Thằng Kiệt cũng vậy thôi. Chắc nó mê con Vy lắm rồi nên mới đi kiếm chuyện với như vậy.

Chép miệng, bà tiếp:

- Thằng này cũng đáng trách thật, có cô vợ ngoan hiền như vậy mà kiếm có sinh sự để đi qua đêm với cô thư ký đến ba, bốn ngày. Lúc sáng gặp mẹ, nó còn giới thiệu này nọ nữa chứ. Mẹ mắng cho nó một trận ở giữa đường rồi đấy.

Trời ơi.! Từng lời nói của bà Thu như ngàn mũi dao đâm nhiều nhất vào tim cô. Như không thể chịu đựng được nữa, cô gục mặt trong tay khóc ngon lành.

Bà Thu lại tiếp:

- Con đừng khóc! Khi nào thằng Kiệt về mẹ sẽ xử nó cho. Mẹ buộc nó bỏ con nhỏ đó ngay.

Lệ Thuyên nấc lên từng cơn. Cô không biết bà Thu vô tình hay cố ý mà bà cứ khoét sâu vào nỗi đau nhức nhối của cô.

Lệ Thuyên cố nén đau để nói lên một câu:

- Con hiểu anh Kiệt mà mẹ. Vợ chồng con sẽ nói chuyện với nhau.

Bà Thu thở dài:

- Phải đó! Hai vợ chồng cần phải nói mọi chuyện với nhau. Nếu nó muốn có người đàn bà khác thì phải trả tự do cho con chứ. Nó đâu thể làm khổ con được.

- Mẹ....

- Mẹ biết những câu nói của mẹ sẽ làm con đau lòng, nhưng con hãy nghĩ lại đi. Đó là những điều chân thật.

Lệ Thuyên cố nuốt nghẹn:

- Con cảm ơn mẹ đã nghĩ cho con. Con biết phải làm gì mà.

- Con hiểu được thì tốt. Mẹ nghĩ con cũng nên cảm thông cho Vũ Kiệt. Chắc nó

chỉ muốn gia đình có cháu nối dõi thôi.

Lệ Thuyên chột gào lên:

- Con xin mẹ đừng nói nữa có không? Ý của mẹ, con đã hiểu hết rồi. Con không để mẹ thất vọng đâu.

Bà Thu cười thâm trong bụng:

- Con có làm gì thì làm nhưng con hãy nhớ đó là sự tự nguyện của con. Mẹ không có ép uổng con điều gì hết.

- Con biết rồi mà. Con không gieo tiếng oán cho mẹ đâu.

- Nếu được vậy thì mẹ an lòng rồi.

- Con hiểu mẹ mà.

- Có đưa con dâu hiểu biết như con, mẹ cũng thấy đỡ nhọc lòng. Nếu ý mẹ con đã biết thì con cố gắng làm theo những gì mình đã hứa nhé.

- Lê Thuyên chua chát:

- Mẹ sẽ có được những gì mà mẹ muốn. Mẹ cứ an tâm đi.

- Được rồi! Vậy mẹ ra ngoài cho con nghỉ ngơi.

Đợi bà Thu ra ngoài, Lê Thuyên nằm úp mặt xuống giường khóc ngon lành. Tại sao bà lại tàn nhẫn quá vậy? Bà cũng đồng tình để Vũ Kiệt bỏ cô ư? Bà ghét cô lắm sao? Cô đã làm gì sai đâu.

Lê Thuyên lại khóc. Cô khóc như chưa từng được khóc.